

BERNARD MINIER VERDUISTERING

‘IJZINGWEKKEND.’

– *Trouw*

THRILLER

Ook verschenen van Bernard Minier bij Xander Uitgevers

Een kille rilling (2014)

Huivering (2015)

Bernard Minier

Verduistering

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *N'ètiens pas la lumière*
Oorspronkelijke uitgever: XO Éditions
Vertaling: Félice Portier & Aniek Njiokiktjien
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Hollandse Hoogte
Auteursfoto: Gaëlle Humbert
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2014 XO Éditions
Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 611 0 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ouverture

*Het woud van Bialowieza, op de grens tussen Polen
en Wit-Rusland*

Hij liep midden in het bos. In de sneeuw en de storm. Hij had het zo koud dat hij klappertandde. Aan zijn wimpers en wenkbrauwen hingen ijskristallen. De sneeuw bleef in korsten aan zijn gewatteerde ski-jack en de natte wol van zijn muts hangen, en ook Rex kwam bijna niet vooruit in het dikke pak sneeuw, waarin hij bij elke sprong tot aan zijn schouders wegzakte. Het dier blafte met regelmatige tussenpozen, ongetwijfeld om hem zijn afkeuring te laten weten, en zijn geblaf weergalmde door de echo. Af en toe stopte hij even om zich uit te schudden alsof hij uit het water kwam, waardoor er rond zijn rossig-zwarte vacht een wolk van poedersneeuw en ijspegels danste. Zijn smalle en gespierde poten maakten diepe sporen in de witte deken, zijn buik liet een gebogen afdruk achter op het oppervlak als die van een plastic slee.

De avond begon te vallen. De wind stak op. Waar was dat ding? Waar was de hut? Hij hield stil en kwam even op adem. Hij hijgde, er kwam een schorre ademhaling uit zijn longen omhoog, zijn rug was nat van het zweet onder zijn ski-jack en sweater. Het bos deed hem aan een levend organisme denken: geritsel van takken zwaar van de sneeuw die bewogen door de wind, dof gekraak telkens als de schors door de bijtende kou barstte, geruis van de noordoostenwind die nu en dan keihard langs zijn oren float, kristalachtig geklater van een nabijgelegen beekje dat nog niet

helemaal bevroren was. En verder het zijdezachte geknars van zijn stappen, die het ritme van zijn voortgang scandeerden terwijl hij zijn knieën hoog optilde en steeds meer moeite moest doen om zich aan de greep van de sneeuw te onttrekken. En die van de kou. Mijn god wat was het koud! Hij had het nog nooit van zijn leven zo koud gehad.

Hij zag iets door de grauwe schemering en de sneeuwvlokken die in zijn ogen prikten, iets in de sneeuw voor hem. Een metalen weerkaatsing, twee gekartelde ringen... Een klem... Een donkere vorm zat vast tussen de stalen grijpers.

Een paar seconden lang had hij een gevoel van onbehagen: dat wat daarin zat, leek op geen enkel levend wezend meer. Het was verslonden, uiteengereten, verscheurd. De sneeuw om de klem was bezoedeld met stroperig bloed vermengd met haren van een vacht. Er lagen ook botjes en lichtroze ingewanden bedekt met een dun laagje rijp.

Hij keek nog naar de klem toen er een gehuil opkwam dat hem als een roestig lemmet doorkliefde. Hij herinnerde zich niet ooit een dergelijke schreeuw te hebben gehoord, zo vol schrik, pijn, een bijna onmenselijk leed. Geen enkel mens zou zo'n geluid overigens hebben kunnen maken. Het kwam midden uit het bos, recht voor hem. Niet ver... Zijn bloed stolde toen het gebrul de avondlucht nogmaals uiteenreet, en alle haren op zijn lichaam gingen tegelijk overeind staan. Toen stierf de schreeuw weg in de schemer, meegenomen door de poolwind.

Even leek de stilte opnieuw in te vallen. Toen kwam er nog meer, andersoortig geschreeuw, verder weg: rechts, links, overall, afkomstig uit het door het duister gevulde bos. Wolven... Over zijn huid liep een lange rilling, van zijn nek tot zijn tenen. Hij begon weer te lopen en tilde zijn knieën nog krachtiger op, met een door wanhoop ingegeven energie, in de richting vanwaar het geschreeuw was gekomen. En hij zag hem. De hut. Het donkere en gedrongen silhouet aan het eind van een soort natuurlijke, door bomen afgetekende laan. Hij legde de laatste beijzelde me-

ters bijna rennend af. Rex leek iets te hebben gehoord, want hij sprong blaffend op.

‘Rex, wacht! Hier, Rex! REX!’

Maar de herdershond was al door de halfopen deur geglipt die door een hoge berg sneeuw in die positie werd geblokkeerd. Op de open plek heerste een absolute stilte. Plotseling kwam er uit het diepe bos een geschreeuw op dat harder was dan het eerdere, het werd beantwoord door gejangk van alle kanten, dat weergalmde en elkaar beantwoordde. Dichterbij komend. Hij stapte onhandig over de sneeuwhoop en ging de hut binnen. Werd verwelkomd door het schijnsel, warm als gesmolten boter, van de stormlamp die de hut verlichtte.

Hij draaide zijn hoofd om. Hij bleef stilstaan. Een ijspegel stak in zijn hoofd.

Hij sloot zijn ogen. Deed ze weer open.

Onmogelijk. Het kan niet waar zijn. Ik droom. Het moet een droom zijn.

Wat hij zag, was Marianne. Ze lag naakt op een tafel, in het midden van de hut. Haar lichaam was nog warm, want het dampte letterlijk in de ijskoude lucht. Hij dacht dat Hirtmann niet ver weg kon zijn. Was even geneigd hem te achtervolgen. Hij merkte dat al zijn ledematen trilden, dat hij op de rand van een zwarte afgrond stond, van een flauwte of van krankzinnigheid. Bijna buiten bewustzijn. Hij zette een stap. Nog een. Dwong zich om te kijken. Mariannes bovenlijf was vanaf het kuiltje onder aan haar nek tot aan haar lies opengesneden, en dat was overduidelijk gebeurd toen ze nog leefde, want ze had behoorlijk gebloed. Haar bovenlijf was aan de zijkanten glanzend rood, de houten tafel waar ze op lag en de ruwe planken op de vloer waren vrijwel helemaal doordrenkt met dik bloed dat ook nog dampte. De beul had haar huid en borstkas vervolgens uit elkaar geschoven door eraan te trekken. Haar organen leken intact, er miste er maar één... Haar hart... Hirtmann had het voordat hij was vertrokken voorzichtig op Mariannes schaambeek neergelegd. Haar

hart was nog warmer dan de rest. Servaz zag er in de ijskoude lucht van de hut een witte damp vanaf komen. Hij was verbaasd dat hij niet misselijk werd, geen walging voelde. Er klopte iets niet. Zijn maag zou zich bij het zien van dit tafereel binnenstebuiten moeten hebben gekeerd. Hij zou gejangt moeten hebben. Geschreeuwd. Hij was in de greep van een vreemde afstomping. Op dat moment gromde Rex en liet zijn tanden zien. Hij draaide zich om naar het dier. De vacht van de herdershond stond recht overeind en hij keek naar de halfopen deur. Dreigend en geschrokken.

Hij voelde een ijzige kou in zich neerdalen.

Liep op de deur af. Wierp een zijdelingse blik naar buiten.

Ze waren er. Op de open plek. Ze omcirkelden de hut. Hij telde er acht. Acht wolven. Mager en uitgehongerd.

Marianne...

Hij moest haar naar de auto brengen. Hij dacht aan het wapen in het handschoenenkastje, dat hij was vergeten. Rex bleef maar grommen. Hij merkte dat het dier bang was, gestrest was, hij aaide hem boven op zijn kop. Voelde zijn spieren onder zijn vacht trillen.

‘Brave hond,’ zei hij met dichtgeknepen keel, terwijl hij neerhurkte en Rex omarmde.

Het dier richtte zulke lieve goudkleurige ogen op hem dat hij zijn tranen voelde opwellen. De warme flank van de Duitse herder kwam snel omhoog, tegen die van hem. Servaz wist dat hij maar één kans had om het er levend vanaf te brengen. En dat was het verdrietigste, het moeilijkste dat hij ooit had moeten doen.

Hij draaide zich weer om naar de tafel, pakte het hart en legde het terug in Mariannes borstkas. Hij slikte en sloot zijn ogen terwijl hij het naakte, bloedende lichaam in zijn armen nam. Minder zwaar dan hij dacht.

‘We gaan, Rex!’ zei hij vastberaden terwijl hij zich naar de deur begaf.

Het dier liet uit protest een schor geblaf horen, maar volgde zijn baasje, niet zonder weer te gaan grommen, zijn achterlijf laag, zijn staart tussen zijn benen en zijn oren naar beneden.

De wolven wachtten. In een halve cirkel.

Hun gele ogen leken te gloeien. Rex' vacht ging nog meer over-eind staan. Opnieuw liet hij zijn tanden zien. De wolven antwoordden met nog harder gegrom, opengesperde muilen, de lippen opgetrokken over angstaanjagende hoektanden. Rex blafte in hun richting. Eén tegen acht. Een huisdier tegen roofdieren. Hij had geen schijn van kans.

'Ga, Rex!' riep hij desalniettemin. 'Ga! AANVALLEN!'

De tranen rolden over zijn wangen, zijn onderlip trilde, zijn verstand riep: nee! Ga niet! Doe het niet, luister niet naar me! De hond blafte een paar keer, zonder een duimbreed te wijken. Hij was getraind om bevelen te gehoorzamen, maar dit ging te veel tegen zijn overlevingsinstinct in.

'Aanvallen, Rex! Aanvallen!'

Het bevel kwam wel van zijn baasje, zijn geliefde baasje, voor wie geen enkel mens ooit zo veel liefde, trouw en respect als hij zou voelen.

'VAL AAN, IN GODSNAAM!'

Het dier voelde de woede die nu in de stem van zijn baasje zat op. En iets anders daaronder. Hij wilde hem helpen. Hem zijn genegenheid en trouw laten zien. Ondanks zijn angst.

Hij viel aan.

Eerst leek hij bijna de overhand te hebben, toen een van de wolven, waarschijnlijk de baas van de roedel, snel op hem afkwam en Rex hem handig ontweek en bij de keel greep. De wolf jankte van de pijn. De andere deden voorzichtig een stap terug in de sneeuw. De twee dieren kronkelden om elkaar heen. Rex was zelf een wild, ongetemd, bloeddorstig dier geworden.

Hij kon niet lang meer wachten.

Hij draaide zich om en begon te lopen. De wolven letten niet meer op hem. Even. Hij liep over de laan tussen de bomen door, met Marianne in zijn armen, zijn gewatteerde jack doordrenkt van het bloed, zijn gezicht kletsnat van de tranen. Achter hem hoorde hij het eerste gejack van pijn van zijn hond, het versterkte

gegrom van de roedel. Zijn bloed stolde. Rex jankte nogmaals. Een schel geluid. Vol pijn en angst. Rex riep hem om hulp. Hij klemde zijn tanden op elkaar, versnelde. Nog driehonderd meter...

Een laatste kreet in de winderige nacht.

Rex was dood, dat begreep hij uit de stilte die volgde. Hij vroeg zich af of de wolven tevreden zouden zijn met deze overwinning of dat ze de achtervolging op hem zouden inzetten. Hij kreeg het antwoord razendsnel. Gegrom in zijn kielzog. Midden in de storm. Minstens een deel van de wolven had de jacht hervat. En ditmaal was hij de prooi.

De auto...

Die stond op de weg geparkeerd, op minder dan honderd meter. De carrosserie was bijna met een laagje sneeuw bedekt. Hij versnelde nog meer, zijn longen in de fik, doodsbang. Gegrom: precies achter hem. Hij draaide zich om. De wolven hadden hem bereikt. Vier van de acht... Met hun gele ogen, verschoten als amber, keken ze hem strak aan, schatten ze hem in. Hij zou de auto nooit halen. Te ver. Het lichaam van Marianne steeds zwaarder in zijn armen.

Ze is dood. Je kunt niets meer voor haar doen. Maar je kunt het er zelf nog wel levend van afbrengen...

Nee! Zijn hersenen weigerden dit idee. Hij had zijn hond al opgeofferd. Ze voelde nog lauw tegen zijn bovenlijf. Hij voelde haar warme bloed zijn jack doordrenken. Hij hief zijn ogen op naar de hemel. De sneeuwvlokken vielen als sterren op hem af, alsof de hemel zich opensperde, alsof het hele universum zich haastte om hem te verslinden. Hij schreeuwde van razernij, van wanhoop. Maar dat leek geen indruk op de roofdieren te maken. De broodmagere wolven hadden genoeg van het wachten, ze voelden dat ze niet veel hoefden te vrezen van deze eenzame prooi. Ze konden zijn angst ruiken, en vooral het bloed dat uit die tweede prooi vloeide. Twee vliegen in een klap. Ze waren te uitgehongerd. Te opgewonden. Ze rukten op.

Maak dat jullie weggkomen! Donder op! KLOOTZAKKEN,

MAAK DAT JULIE WEGKOMEN! Hij vroeg zich af of hij echt had geschreeuwd of dat alleen zijn geest schreeuwde.

Rennen! Nu! Je kan niks meer voor haar doen! Rennen!

Ditmaal luisterde hij naar het stemmetje vanbinnen. Hij liet Mariannes benen los, waardoor haar voeten in de sneeuw landden, stak zijn handen in haar borstkas. Met zijn handschoenen greep hij het nog warme, stevige en elastische hart. Hij trok het uit de gapende wond. Stopte het onder zijn gewatteerde jack, tegen zijn borst, precies tegen zijn eigen hart. Hij voelde het bloed zijn sweater doordrenken. Daarna liet hij haar in de sneeuw vallen. Het bleke en naakte lichaam zakte met een doffe plof in de witte deken weg. Hij ging drie stappen naar achteren. Langzaam. De wolven wierpen zich meteen op haar. Hij lichtte zijn hielen en ging ervandoor. Bereikte de auto. Die was ontgrendeld, maar hij dacht even dat het portier door de kou was geblokkeerd. Hij trok met alle kracht die hij in zijn bebloede vingers had aan de deurgreep. Viel bijna achterover toen die plotseling al knarsend opening. Liet zich vallen op de chauffeursstoel. Zijn hand trilde hevig in de helderrode en plakkerige handschoen toen hij de sleutel tevoorschijn haalde, hij liet hem bijna tussen de stoelen vallen. Hij wierp een blik in de achteruitkijkspiegel. Besefte ineens dat er iemand achterin zat. En wist dat hij gek aan het worden was. Nee, dat was niet mogelijk! Toch begon ze te praten.

‘Martin,’ smeekte ze.

‘MARTIN! MARTIN!’

Hij schrok op. Deed zijn ogen open.

Hij zat onderuitgezakt in de oude stoel van ingedeukt leer, Rex likte de palm van zijn rechterhand, die langs de armleuning hing.

‘Donder op,’ zei de stem tegen de hond. ‘Ga iemand anders lastigvallen! Martin, gaat het?’

Rex liep met kwispelende staart weg. Op zoek naar een ander speelkameraadje. Die waren hier genoeg. Rex was van iedereen en van niemand, hij was de echte gastheer van deze plek. Servaz schudde zich uit, zoals de hond in zijn droom had gedaan. Hij

keek naar de televisie voor hem. Op het scherm was een reportage over het Franse ruimteavontuur te zien. Hij herkende de enorme wereldbol van de Cité de l'Espace, het enorme themapark over de ruimte en ruimtevaart ten oosten van Toulouse, die 's nachts met een blauwe lichtstraal de omtrek van de continenten tekende. Vervolgens de gebouwen van het Institut Supérieur de l'Aéronautique et de l'Espace, het Instituut voor luchtvaartkunde en de ruimte, ook wel ISAE geheten, naast Jolimont, op de andere helling van de heuvel die boven het centrum van de stad uit stak.

Servaz was alleen in de woonkamer, op Élise na. Hij beseftte dat hij voor de televisie in slaap was gevallen, overmand door de warmte in het gebouw op die slome winterse middag die oneindig duurde. Hij richtte zijn blik op de schuifpui, waar de zon de hele ochtend op het witte landschap had geschenen. In die volmaakte uurtjes, tussen de geur van koffie die in de gangen hing, het gelach van het personeel, de grote versierde kerstboom en het verblindende wit buiten, had hij zich weer even kind gevoeld.

Daarna, vlak na de lunch in de gemeenschappelijke zaal, had de zon zich achter de wolken teruggetrokken, was er een koude wind opgestoken, waren de kale takken achter het glas gaan bewegen en was de buitenthermometer abrupt van vijf naar min één graden gezakt. De politieman was toen, zwaarmoedig, in een fauteuil gezakt, voor de televisie waarvan het geluid uit stond, voordat hij in een slaap vol nachtmerries was weggezonden.

'Je hebt een nachtmerrie gehad,' zei Élise. 'Je hebt geschreeuwd.'

Hij keek haar aan. Nog versuft. Een rilling. Hij zag het grote besneeuwde bos, de hut, de wolven weer voor zich. En Marianne... De nachtmerrie die geen nachtmerrie was... Wat voor hoop had hij nog? Het antwoord: geen enkele.

'Weet je zeker dat het gaat?'

Met haar veertig jaar, haar rondingen en pretogen zelfs als ze bezorgd probeerde te kijken, was Élise het enige personeelslid van het centrum dat hij mocht. En ongetwijfeld het enige dat hém verdroeg. De andere waren voormalig politieagenten die hier ter be-

handeling waren gekomen en daarna hier waren komen werken. Ze werden MMPP genoemd: medisch maatschappelijk politiepersoneel. Ze behandelden de andere patiënten met een luisterend oor, kameraadschap en mededogen, een mix die Servaz aan een gelatineachtige substantie deed denken. En ze hielden niet echt van hem. Hij weigerde het spel te spelen. Te verbroederen. Medelijden met zichzelf te krijgen. Mee te werken...

Élise verwachtte daarentegen niets van hem.

Ze had nooit bij de politie gewerkt. Ze had op een dag besloten te gaan scheiden, nadat haar man, die haar al jarenlang verneerde, bedreigde en ‘door elkaar schudde’, de vergissing had begaan haar en haar zoon na een onenigheid op een verlaten plek achter te laten. En in het holst van de nacht alleen met zijn auto te vertrekken. Na de scheiding was hij haar dag en nacht telefonisch blijven lastigvallen. Hij had haar opgewacht als ze uit haar werk of de supermarkt kwam om haar te smeken hem terug te nemen of te dreigen dat hij hun zoon zou ontvoeren, of zelfs allebei te vermoorden en daarna zelfmoord te plegen. Eén keer had hij haar op de parkeerplaats zo hard geduwd dat Élise met haar hoofd tegen de bumper van haar auto was gevallen en het bewustzijn had verloren. Voor de ogen van hun zoon. Ten gevolge daarvan had de rechter een beschermingsregeling afgegeven en haar echtgenoot verboden bij hen in de buurt te komen. Dat had hem niet afgeschrikt. De echtgenoot was al in aanraking met justitie geweest en wist dat er zelden op de naleving van dit soort regelingen werd toegezien. Daarna had Élise deze baan in dit zorgcentrum voor uitgebluste politiemannen gevonden, waar iedereen meteen dol op haar was geworden. Ze had haar problemen uiteindelijk aan een paar patiënten verteld en haar ex-man kreeg van de ene op de andere dag om onbeduidende redenen regelmatig bezoeken van agenten. Ze belden hem ’s ochtends, ’s middags en ’s avonds op zijn werk, kwamen langs om hem vriendelijk gedag te zeggen, parkeerden minstens twee keer per week hun auto bij hem voor de deur en spraken hem om het minste of geringste

op straat aan, tutoyeerden hem en gaven hem soms zelfs een duwtje, maar wel veel minder hard dan hij Élise had geduwd. Hij had ze bedreigd dat hij aangifte van stalken zou doen, maar had er niks mee gedaan. Hij was wel opgehouden met Élise en hun kind te stalken. Toen haar ex-man eenmaal uit haar leven was verdwenen, was ze weer snel geworden hoe ze was voordat ze hem kende: een energieke vrouw, met een aanstekelijke lach, vol levensvreugde.

‘Je dochter heeft gebeld.’

Servaz keek haar aan met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Omdat je sliep, wilde ze je niet storen,’ voegde ze eraan toe. ‘Maar ze zei dat ze snel langs zou komen.’

Hij deed de televisie uit met de afstandsbediening. Stond op. Keek naar zijn versleten trui die bij de ellebogen en polsen pluizig begon te worden. Herinnerde zich dat het morgen kerst was.

‘Je kunt misschien de gelegenheid benutten om je te scheren,’ opperde ze met spottende toon.

Hij bleef even stil.

‘En als ik dat niet doe?’

‘Dan bevestig je wat iedereen hier van je denkt.’

Hij trok zijn wenkbrauw nogmaals naar het midden van zijn voorhoofd.

‘Wat denken ze dan?’

‘Dat je een ongelikte beer bent, iemand die je beter kunt mijden.’

‘Denk jij dat ook?’

Ze haalde haar schouders op.

‘Dat hangt van de dag af...’

Servaz lachte en ze lachte terug terwijl ze wegliep. Maar zodra ze verdwenen was, stokte zijn lach in zijn keel. Niet dat het hem iets kon schelen wat anderen van hem dachten, maar hij wilde niet dat Margot hem in deze staat zou zien. De laatste keer dat ze hem hier had bezocht was meer dan drie maanden geleden: hij was de schaamte en het verdriet in de ogen van zijn dochter niet vergeten.

Hij liep de toegangshal door en nam de trap. Zijn kamer was

helemaal boven, onder het dak. Bijna negen vierkante meter, een bed zo smal als de sponde van Odysseus die in het geheim op Ithaka was teruggekeerd, een kast, een bureau, een paar planken met boeken: Plato, Cicero, Titus Livius, Ovidius, Seneca... Een spartaanse inrichting. Maar het uitzicht op de velden en bossen was mooi, zelfs in de winter.

Hij trok zijn oude trui en het T-shirt eronder uit, trok een schoon overhemd en trui aan, zijn gewatteerde ski-jack, een das en handschoenen, ging de trap af naar de toegangshal en liep naar de achterdeur, die op die ongerepte uitgestrektheid uitkwam.

In stilte liep hij door de witte vlakke, tot het bosje. Snoof de vochtige en koude lucht op. Geen spoortje in de sneeuw. Niemand was hier langsgekomen.

Een stenen bankje onder de besneeuwde boomstammen. Hij veegde de sneeuw met zijn handschoen weg. Ging zitten. Voelde de vochtigheid en kou onder zijn kont.

Raven betrokken de wacht in de hemel boven hem. Die bijna dezelfde kleur had als de rest van het landschap.

En zijn gedachten hadden dezelfde sombere kleur als de veren van de raven. Hij hief zijn hoofd naar achteren en ademde diep in, terwijl haar glimlach nogmaals in zijn herinnering verscheen. Op zijn netvlies gebrand. Hij was de maand daarvoor met zijn antidepressiva gestopt, zonder advies van de arts te vragen, en hij was ineens bang dat de duisternis hem weer zou opslokken.

Misschien ging hij te snel...

Hij wist dat de stoornis waaraan hij leed hem kon doden, dat hij vocht om te overleven. Hij leed aan een zware depressie en hoe meer hij zich ertegen verzette, hoe meer de noodlottige banden als een soort strik werden aangehaald. Hij vroeg zich angstig af hoe lang hij nog de kracht zou hebben om zo'n verwoestend, ingrijpend lijden te verdragen.

Zes maanden daarvoor had hij thuis een pakketje ontvangen dat door UPS was verstuurd. De afzender was een zekere meneer Osoba, woonachtig te Przewloka, een gehucht in het oosten van

Polen, midden in het bos, vlak bij de grens met Wit-Rusland. In de kartonnen doos zat een tweede, isotherme verpakking en Servaz voelde dat zijn hart sneller ging kloppen toen hij de lakzegel met een keukenmes openmaakte. Hij wist niet meer wat hij had verwacht, vast een afgesneden vinger, of een hele hand, gezien de afmetingen van het pakket. Maar wat hij had aangetroffen was nog erger... Het was rood, glanzend helderrood als vers vlees, in de vorm van een peer. Een hart... Overduidelijk van een mens. Op het begeleidende briefje stond:

*Zij heeft dat van jou gebroken, Martin. Ik dacht dat je je daarna wel bevrijd zou voelen. Je zult in het begin natuurlijk lijden. Maar je hoeft haar niet meer te zoeken of hoop te hebben. Denk daar maar eens over.
Groeten.*

J.H.

Een laatste hoop. IJdel, wankel.

Die over een slechte, afschuwelijke grap gaat: over het hart van iemand anders. De afdeling humane biologische sporen van het forensisch laboratorium van politie had een verwantschapsonderzoek uitgevoerd op basis van het DNA van Hugo, Mariannes zoon. De wetenschap had haar oordeel geveld en Servaz had zijn verstand voelen wankelen. Het adres hoorde bij een afgelegen huis midden in het uitgestrekte woud van Bialowieza. Een van de laatste oerbossen van Europa, het laatste overblijfsel van het gigantische hercynische bos dat het hele noorden van het Europese continent aan het begin van de christelijke jaartelling bedekte. DNA-monsters hadden bevestigd dat Hirtmann daar had verbleven. Net als meerdere vrouwen die in de afgelopen jaren in verschillende Europese landen verdwenen waren. Onder wie Marianne... Servaz had ook begrepen dat de naam Osoba ‘persoon’ in het Pools betekende: ook Hirtmann had zijn Homerus gelezen.

Maar daar hield het spoor dan ook op...

Servaz was een maand later de ziektewet in gegaan en naar dit centrum voor depressieve agenten gestuurd. Daar moest hij twee uur per dag sporten en elke dag taakjes als dode bladeren vege uitvoeren. Hij onderwierp zich zonder morren aan het corvee, de uithuilsessies had hij daarentegen geweigerd. Zo vermeed hij ook de omgang met andere patiënten: of het nu voortkwam uit wat ze hadden meegemaakt of uit erfelijke aanleg, bijna iedereen die hier aankwam was alcoholverslaafd. Politie mannen die, na jaren in aanraking te zijn geweest met smerige zaken, uiteindelijk waren ingestort. Die er niet meer tegen konden de hele dag voor smeris, stille, flik, schoft of smeerlap uitgemaakt te worden, hun kinderen op het schoolplein te zien worden gepest omdat hun vaders politie mannen waren, hun vrouwen te zien vertrekken omdat ze er genoeg van hadden, hun hele leven gehaat te worden terwijl de echte smeerlappen lekker op een terrasje zaten of in bed lagen... Het merendeel van agenten die hier waren, had minstens één keer de loop van zijn dienstwapen in zijn mond gestoken.

Een van de effecten van een depressie is dat je geen enkele taak meer kunt uitvoeren. Stehlin, zijn baas, vond hem al snel niet meer in staat zijn beroep op de juiste manier uit te oefenen. Wat hij zelf had kunnen bevestigen als men het hem had gevraagd: moordenaars, verkrachters en schurken van allerlei slag konden hem inmiddels gestolen worden. Net als de rest: de smaak van eten, het nieuws op televisie, de staat van de wereld, zelfs zijn geliefde Latijnse auteurs.

En de muziek van Mahler...

Dat laatste symptoom had hem nog het meest verontrust. Was hij op de goede weg? Misschien wel niet. Toch begonnen kleine uitlopers sinds enige tijd, als een langzame dooi, weer op te bloeien in het trieste landschap dat zijn leven was geworden, en het bloed begon weer door zijn aderen te stromen. Sinds een tijdje begon het weer te jeuken bij de gedachte aan een bepaald dossier dat nog niet afgehandeld op zijn bureau lag te wachten. Hij had die

vraag zelfs gesteld aan Espérandieu, zijn assistent en enige echte vriend. Het gezicht van de jongeman was opgeklaard: ‘Echt wel!’ En Servaz had op zijn beurt geglimlacht. Al luisterde Vincent graag naar indierock, las hij manga’s en was hij dol op diepgaande zaken als videogames, kleren en hightech gadgets, Servaz luisterde naar hem en had respect voor hem. Hij had de laatste ontwikkelingen van twee bijzonder gevoelige zaken waaraan ze samen hadden gewerkt en die nog altijd niet waren opgelost aan Martin uitgelegd, en toen hij het gemis in de ogen van zijn baas zag, was zijn glimlach nog groter geworden als die van een kind dat ontdekt dat hij een goede grap heeft gemaakt.

*Op het midden van onze levensweg
bevond ik me in een donker woud
omdat ik van de rechte weg was afgedwaald.*

‘Wat?’ zei Espérandieu met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Dante,’ legde Servaz uit.

‘Hm... Trouwens, Asselin is vertrokken.’

Commissaris Asselin. Hij leidde de afdeling recherche.

‘Hoe is zijn vervanger?’

Espérandieu grijnsde. Servaz zag een woud dat door een voorjaarszonnetje werd verlicht. De grond was nog bevroren. Hij was midden in het woud verdwaald en had het ondanks de lauwe zonnestrallen tussen het loof ijskoud. Hij verjoeg dit visioen. Het was gewoon een droom. Heel binnenkort zou hij uit dit woud komen. En niet alleen in zijn dromen.